

Hương Giang

Vương Vấn Tình Đầu

Mưa phùn. Gió bắc. Con gió mang cái lạnh đầu mùa tràn về, rét buốt. Nhanh quá, mới đó đã một năm. Một năm anh xa em, một năm không có anh bên cạnh, một năm để con tim mình già nua, cần cỗi. Không hiểu sao mỗi độ đông về em lại mê mải đi tìm, tìm lại một chút gì đó xa xăm... hư ảo... Vô tình em thấy mình lại lang thang trên con đường hoa tím ngày xưa, con đường mà một năm về trước em và anh thường đi dạo. Kỷ niệm chợt ùa về, em nghe lòng mình quặn lên vừa bồi hồi lẫn lộn, vừa cay đắng xót xa...

Ngày ấy, em đến với anh thoát đầu chỉ là tình bạn và theo năm tháng tình bạn đó lớn dần, biến thành một thứ tình cảm mà mỗi lúc một dâng cao, ngập tràn trong tim em. Em đã yêu và được yêu đó là điều hạnh phúc phải không anh. Những lúc đi bên anh, em cảm thấy mình được che chở, có đôi lúc trong em còn ánh lên niềm tự hào.

Anh có dáng người dong dỏng, mái tóc đen mượt, khóe miệng rất duyên lúc nào cũng tươi cười, hóm hỉnh. Và đôi mắt, anh nhớ không, em thường bảo em say mê anh bởi cặp mắt vừa thông minh, vừa đa cảm chứa đầy những ẩn số của tình yêu, những ẩn số mà cho đến bây giờ em vẫn chưa thể giải nổi. Lúc đó - anh biết không - em cứ ngỡ mình đã tìm được một người con trai, để suốt đời được anh lo lắng, yêu thương, nhưng nào ngờ...

Tình yêu đến với em như một vườn hồng rực rỡ, tràn ngập ánh nắng ấm áp.

Em tưởng anh dành cho em những tình cảm chân thành, nồng nàn, tha thiết nhất. Em đã cho phép con tim mình xao xuyến, rung động trước một tình yêu mà em cho là đẹp nhất. Em đã tin tưởng anh như tin chính bản thân mình, luôn hướng về anh với những điều tốt đẹp. Vậy mà, đôi lại em được cái gì nhỉ? Phải chăng chính vì em quá ngây thơ, khờ dại tin tưởng vào lời nói mật ngọt của anh, hay tại vì em quá yêu anh để rồi khi nhận ra sự thật thì đã muộn màng.

Ngày đó, khi bạn bè rỉ tai em: “Tao thấy thằng N. lại cặp với con nhỏ cùng lớp đó. Thằng này đều thật, dám bắt cá hai tay, mà không cẩn thận là mất bò đó”. Em chỉ mỉm cười gạt đi: “Bạn bè cùng lớp thôi, vớ vẩn”. Em phân vân, anh nhìn vào mắt em nghiêm nghị: “Em phải tin anh chứ, người anh yêu là em chứ”. Rồi lúc đó em như quên hết lời bạn bè, lại ngụp lặn trong hạnh phúc. Và em sẽ còn tin anh hơn nếu như em không vô tình bắt gặp... Hình ảnh anh ngồi âu yếm bên người con gái khác đã đánh thức trong em sự thật. Sự thật tuy phũ phàng nhưng nó giúp em ra khỏi cơn mê ngủ trầm luân. Và em muôn ngàn lần cảm ơn sự thật đó, dù sự thật phũ phàng đã xé nát trái tim em.

Vườn hồng trong em bỗng chốc vụn tàn, tàn héo nhanh đến mức chính em cũng không ngờ. Anh hẹn gặp. Em đến. Anh giải thích em chỉ biết im lặng mỉm cười. Anh đâu có hiểu lâu đài tình yêu em xây lên bằng biết bao nhiêu kỷ niệm đẹp đẽ, biết bao nhiêu tình cảm yêu thương đang vỡ ra từng mảnh trong em. Em khê khàng: “Có lẽ em và anh, từ đây sẽ là hai đường thẳng song song mãi mãi. Không bao giờ gặp lại nhau được nữa”. Em đau khổ nhưng rồi tự an ủi mình: Có cay đắng mới có ngọt ngào... Từ dạo ấy, em đã cố quên, quên anh, quên kỷ niệm. Nhưng càng muốn quên nó càng hiện về, khắc khoải... Nhiều lúc em đã tự trách mình, tự day nghiến mình khi vẫn nhớ về anh. Nhưng rồi em cũng hiểu, biết làm sao được khi “tôi đã chôn sao anh

cứ hiện về”.

Em biết, biết rất rõ rằng em sẽ không và không bao giờ quên được anh, quên được kỷ niệm, bởi vì anh vẫn mãi mãi là mối tình đầu của em.

Hương Giang

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003